
„Pojď, já tě odvedu domů,“ nabídla se paní Málková, která se náhle vynořila mezi pobaveně se usmívajícími hlavami.

Jenže Honzík se nedal. Oběma rukama se chytil koše a vší silou se držel. Děda Eda řekl, že se pro něj vrátí, tak se pro něj vrátí.

Vedoucí samoobsluhy dal nakonec dědu Edu vyvolat.

„Pan Koudelka ať se laskavě dostaví pro svého pravnuka do oddělení pečiva! Opakuji, pan Koudelka...“ burácelo Honzíkovi nad hlavou, protože stál zrovna pod jedním z reproduktorů.

Nejradši by se sebral a utekl domů, však to má jen přes ulici. Ale co by tomu řekl děda Eda?

Děda Eda zatím seděl doma v křesle. Byl trochu neklidný, ale nemohl přijít na to, proč. Nakonec vstal a strčil hlavu do pracovny Honzíkovy maminky.

„Neměl bych dojít do obchodu, Jindřiško?“ zeptal se.

„Ale ne, stejně už jsem pro dnešek s prací hotová, já tam skočím.“

Ve tváři dědy Edy se najednou zračil úlek. Tak Jindřiška tam chce skočit. Jak to myslí, skočit? Snad z okna. Ale vždyť bydlíme v pátém patře, napadlo dědu Edu zděšeně. Nebo v šestém? Zamyslel se a pak se vrhl k oknu, aby se podíval, jak jsou vlastně vysoko.

Maminka Jindřiška už byla oblečená a z předsíně na dědu Edu houkla:

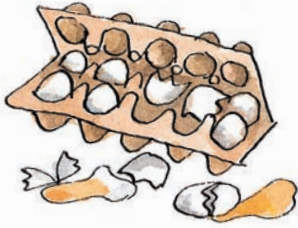
„Ohřejte si s Honzíkem zatím polévku, jsem tu hned!“

Potom vyběhla na chodbu, kde málem vrazila do opuštěného nákupního vozíku plného rohlíků.

Na dně vykukovala i krabice jahodových lízátek a hromádka čokolád.

„Co to tu je?“ rozzlobila se maminka.
„Kdo to tu, u všech blech, nechal?“

Vtom z výtahu vystoupila paní Málková. Vzpouzejícího se Honzíka táhla za ruku. Ale Honzík se jen tak nedal. Levou nohou v modrobílé tenisce se vzpříčil ve výtahu a pravou oranžovou holínkou kopl do susedčiny nákupní tašky s úpěnlivým přáním, aby strefil právě koupená vejce.

Maminka jen zírala a nechápala vůbec nic. Konečně ztěžka polkla a vykřikla:
„Vysvětlí mi někdo, co se to tu děje?“

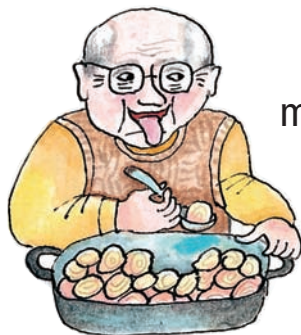

Křik přilákal i dědu Edu. S nohama stále ještě obutýma do dvou různých bot se přišoural na chodbu a přátelsky na Honzíka zavolał:

„Nazdar, Honzíku, půjdeme nakupovat? Hlavně rohlíky. Hodně rohlíků.“

To Honzíka dohřálo. Tak děda ho klidně nechal v samoobsluze plné cizích lidí a protivné Málkové, která ho nakonec přes všechny protesty odvedla domů, a teď by chtěl jít zase nakupovat? To neví, že ho před chvílí zradil?

Slzy lítosti a vzteku mu přetekly na tváře a Honzík se zmohl na poslední přesně mířené a velice zuřivé kopnutí. Povedlo se. Vejce v sousedčině nákupní tašce žalostně zachrastila.

O půl hodiny později, když maminka konečně přišla ze samoobsluhy, kam vrátila prázdný nákupní vozíček, a u paní Málkové zazvonila s novými vejci, se doma všichni

pustili do krájení rohlíků na žemlovku. Byly jí dva plné pekáče a Honzík s dědou Edou ji museli jíst až do konce týdne.

Společný trest Honzíka usmířil. A když mu tatínek vysvětlil, že ho děda Eda nenechal v samoobsluze schválně, ale že ho tam jen zapomněl, přestal se Honzík na dědu Edu zlobit úplně.

Čas běžel a dědových zapomíná přibývalo. A pak se jednou doma strhl ten poprask. To už byl Honzík o rok vě. Začal se v té době učit bruslit, protože chtěl být hokejovým brankářem.

A právě s Honzíkovou hokejkou a jeho malou hokejistickou helmou nasazenou na šešulce hlavy načapal děda Arnošt dědu Edu, jak odchází z k
„Kam jdeš, tati?“ vydechl děda Arnošt s údivem a s očima navrch hlavy si prohlížel jeho prapodivnou výstroj.

